

Edward Dąbrowski

Nowy Dworek, gm. Świebodzin, woj.
zielonogórskie. Stanowisko 7

Informator Archeologiczny : badania 9, 202

1975

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

NOWY DWOREK, gm. Swiebodzin
woj. zielonogórskie
Stanowisko 7

Muzeum Ziemi Lubuskiej
w Zielonej Górze

Badania prowadził mgr Edward Dąbrowski.
Finansowało Muzeum Ziemi Lubuskiej w Zielonej Górze. Piąty sezon badań. Osada wczesnośredniowieczna ze schyłku V do przełomu VI/VII w.n.e. oraz cmentarzysko ciałopalne /?/ z VIII-X w.n.e.

Wykopaliska objęły obszar dwóch arów, na zachód od badanego w poprzednich sezonach stodłowego zagłębienia. Nie stwierdzono warstwy sensu stricto. Na tle piaszczystego calca - po zdjęciu humusu współczesnego - ukazały się w przybliżeniu koliste zarysy kilku jam /9/ różnej wielkości, ślady po słupach /75/ oraz rynienkowate /około 1,6 m długości/ zagłębienie, wykopane w zorsztynizowanym żwirze i wypełnione następnie drobnoziarnistym, białym piaskiem z występującymi w nim grudkami ochry. W wypełnisku obiektu znaleziono prócz tego dwa kamienie, z których mniejszy /długości 7,3 cm/ w kształcie ostrosłupa o podstawie zbliżonej do kwadratu, nosi na ściętym wierzchołku ślady starcia; drugi, większy /długości 14 cm/ kamień, kształtem zbliżony do przepołowionej gruszki, na stronie wypukłej posiada plamy w kolorze ciemnoczerwonym /bordowym/, przypominające ludzko bryzgi zakrzepłej krwi. Kamień wykazuje również ślady zetknięcia się z ogniem w postaci nieznacznych odymień. Obok rynienkowatego zagłębienia odsłonięto warstwę spalenizny /węgiel drzewny i pył węglowy/ z silnie zaróżowionym wskutek wysokiej temperatury otaczającym piaskiem calcowym. W jamach tych wystąpiły niewielkie ilości ceramiki wczesnośredniowiecznej, wśród niej fragmenty górą obtaczanych naczyń dwustozkowatych, zdobionych powyżej załomu krzyżującymi się ukośnie pasami nakłuć /jama 5/. W innej z jam /8/ znaleziono niewielkich rozmiarów brązowy kablączek skroniowy z esowatym uszkiem. We wszystkich jamach stwierdzono nieznaczne ilości przepalonych, drobnych kości, grudki ochry i węgielki drzewne, a ponadto nie-spalone kości większych ssaków, szczególnie zaś zuchwy, żebra i łopatki. Na podstawie odkrytych przedmiotów /kablączek, ceramika/ można stwierdzić, że jamy są znacznie późniejsze /VII ? - X w./ od osady. Na uwagę zasługuje okoliczność występowania ich poza obszarem poprzednio intensywnie użytkowanym w celach mieszkalnych. Charakter jam i pozostałych obiektów może sugerować ich związek z praktykami obrzędowymi, czy wręcz nawet z zabiegami magicznymi /rynienkowate zagłębienie/. Nie jest wyłączone, że udało się odkryć fragment wczesnośredniowiecznego cmentarzyska ciałopalnego. Wyjaśni to ekspertyza osteologiczna spalonych kości. Oprócz w/w kablączka, tuż nad calcem znaleziono bogato zdobiony ornamentem roślinnym przedmiot z brązu /klamra ?/.

Prace na stanowisku 7 będą kontynuowane.